

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **N. W.**, narozena X,
bytem X,
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupen Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2020, č. j. KUUK/0055122/2020/Fid,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 6. 5. 2020, č. j. KUUK/0055122/2020/Fid, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2020, č. j. KUUK/0055122/2020/Fid, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rumburk (dále jen „městský úřad“) ze dne 14. 2. 2020, č. j. ODS/434499-19/5735-2019/PŘ-426-19. Tímto rozhodnutím městský Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

úřad shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila dne 22. 10. 2019 v 13:03 hodin v obci Šluknov v ulici Dr. Edvarda Beneše u domu č. p. X, ve směru jízdy na část obce Císařský, jako řidička vozidla Citroën Jumpy, registrační značky X, tím, že úmyslně překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h, když jí byla naměřena rychlost 93 km/h, resp. po odečtu tolerance radaru 90 km/h, čímž porušila § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání tohoto přestupku městský úřad uložil žalobkyni podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu a podle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) pokutu 8 000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu a podle § 35 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců od právní moci rozhodnutí. Dále městský úřad podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Současně žalobkyně v žalobě navrhovala, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí městského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě ve znění jejího doplnění žalobkyně namítala, že ji žalovaný navzdory její žádosti včas nezpravil o tom, kdo bude jako oprávněná úřední osoba rozhodovat o jejím odvolání. Uvedla, že přípis o oprávněné úřední osobě byl jejímu zmocněnci doručen do datové schránky až společně s napadeným rozhodnutím, a tudíž jí žalovaný účelově znemožnil vznést námitku podjatosti. Žalobkyně dodala, že kdyby měla možnost námitku podjatosti vznést, učinila by tak s odůvodněním, že JUDr. Mgr. S. K. byl jako oprávněná úřední osoba podjatý ve vztahu k jejímu zmocněnci ve správním řízení Ing. M. J., jelikož tento se aktivně podílel na veřejném prověřování JUDr. Mgr. S. K. v souvislosti s jeho údajnou spoluprací se Státní bezpečností a jeho kandidaturou do krajského zastupitelstva za Komunistickou stranu Čech a Moravy. Na podporu své námitky žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21.
3. Podle žalobkyně bylo porušeno její právo na dvojinstančnost správního řízení, neboť městský úřad ve svém rozhodnutí nijak nerefletoval její písemné vyjádření, které mu doručila dne 14. 2. 2020. Tuto námitku žalobkyně uplatnila i v odvolání, avšak žalovaný dané vyjádření toliko stručně vypořádal, čímž porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení, neboť nejprve se měl s danými výtky vypořádat městský úřad a až poté žalovaný. Zdůraznila, že má právo na to, aby její výtky byly nejprve posouzeny správním orgánem v prvním stupni a poté přezkoumány odvolacím správním orgánem, i když si je vědoma koexistence zásad dvojinstančnosti a jednotnosti správního řízení.
4. Žalobkyně konstatovala, že výrok o sankci je nezákonný pro porušení zásady zákazu dvojího přičítání, když bylo při ukládání sankce přihlédnuto k okolnostem, které byly zkonsumovány již při posuzování viny žalobkyně, tj. že jednání žalobkyně bylo v rozporu se zákonem, že společenská nebezpečnost přestupku byla vzhledem k jeho charakteru vyšší a že žalobkyně překročila nejvyšší dovolenou rychlost o 40 km/h, ačkoli se jednalo právě o spodní hranici nezbytnou pro naplnění skutkové podstaty daného přestupku. Na podporu svého tvrzení žalobkyně poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017-47, a ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52. Alternativně

žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jelikož z jeho odůvodnění nebylo zřejmé, zda byly uvedené okolnosti posouzeny jako přitěžující, či polehčující.

5. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož žádný správní orgán nevypořádal její námitku týkající se nefunkčnosti použitého rychloměru, kterou žalobkyně dovozovala z nesprávného změření vzdálenosti měřeného vozidla od rychloměru. Podotkla, že ve správním řízení doložila mapu se zakreslenou skutečnou vzdáleností měřeného vozidla od rychloměru, která byla zhruba dvakrát větší, než jakou naměřil rychloměr, přičemž na tuto mapu nebylo nikterak reagováno. Žalobkyně shrnula, že předmětné špatné naměření vzdálenosti svědčí o nefunkčnosti použitého rychloměru, stejně jako skutečnost, že podle žalobkyně byl použitý rychloměr vizuálně poškozen a chyběla na něm úřední značka, tudíž zaniklo ověření rychloměru.
6. Žalobkyně dále namítala, že nebyl nikterak podložen závěr správních orgánů o formě zavinění přestupku v úmyslu přímém. Zdůraznila, že sama skutečnost, že žalobkyně ví, že překročila nejvyšší dovolenou rychlost, ještě neznamená, že chtěla svým jednáním ohrozit nebo porušit zákonem chráněný zájem, tedy způsobit dopravní nehodu, někoho přejet, zabít či ohrozit. Podotkla, že řidič překračující nejvyšší dovolenou rychlost tak činí proto, aby se co nejrychleji přepravil na kýžené místo.
7. Nad rámec žalobních tvrzení žalobkyně uvedla, že nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že sdělení o oprávněné úřední osobě a napadené rozhodnutí nebylo zmocněnci žalobkyně dodáno ve stejný okamžik, jak žalobkyně tvrdila, ale sdělení o oprávněné úřední osobě bylo do datové schránky zmocněnce žalobkyně dodáno dříve než napadené rozhodnutí. Doplnil, že zmocněncům žalobkyně ve správním i soudním řízení muselo být z jejich praxe zřejmé, že všechna rozhodnutí z oddělení dopravně správních agend žalovaného podepisuje vedoucí oddělení JUDr. Mgr. S. K., který je držitelem negativního lustračního osvědčení. K namítanému porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení žalovaný uvedl, že podle stávající judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek, a proto není podstatné, zda městský úřad reagoval na vyjádření žalobkyně, když na ně reagoval žalovaný.
9. K námitce týkající se uložené sankce žalovaný sdělil, že její výše byla stanovena na základě zákona a v jeho mezích při zachování základních práv a svobod, přičemž jako polehčující okolnost bylo hodnoceno to, že jednání žalobkyně nemělo za následek hmotnou škodu a ohrožení života či zdraví dalších osob. Konstatoval, že pokuta byla uložena mírně nad polovinou zákonného rozmezí, čímž byla naplněna represivní a výchovná funkce sankce. K námitce nefunkčního rychloměru žalovaný uvedl, že jeho nefunkčnost či poškození úřední značky měla žalobkyně namítat bezprostředně po změření rychlosti, což neučinila. Zdůraznil, že měření rychlosti bylo provedeno ověřeným rychloměrem, přičemž k zaznamenání měření rychlosti vozidla dojde pouze v případě, že měření bylo provedeno řádně, a tudíž není žádná pochybnost o správnosti měření. Ke zpochybnění vzdálenosti měřeného vozidla a rychloměru žalovaný konstatoval, že není rozhodné, zda bylo měřeno na optimální vzdálenost, ale zda byla dodržena minimální a maximální vzdálenost měření. K námitce stran zavinění žalovaný uvedl, že žalobkyně vlastní řidičský průkaz od roku 2007, a pokud jela v obci rychlostí 90 km/h, přestože věděla, že nejvyšší dovolená rychlost je 50 km/h, musela počítat s tím, že bude změřena a bude muset nést následky svého

jednání. Žalovaný upozornil na to, že pro naplnění materiální stránky přestupku je třeba současně splnit podmínku, že jde o skutek mající znaky uvedené v zákoně a současně o zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že správní orgány nevypořádaly její námitku týkající se nefunkčnosti použitého rychloměru, kterou žalobkyně dovozovala z nesprávného změření vzdálenosti měřeného vozidla od rychloměru, vizuálního poškození rychloměru a chybějících úředních značek. Žalobkyně současně namítala, že z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, zda byly městským úřadem uvedené okolnosti posouzeny jako přítěžující, či polehčující. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný na předmětné námitky reagoval, když na stranách 5 a 6 odůvodnění uvedl, že „... pokud měla obviněná jakékoliv pochybnosti ohledně ... platnosti měřícího zařízení: typ zařízení – LaserCam4, zařízení LE0634, kdy dle jejího názoru byla poškozená „samolepka“, tj. úřední značení rychloměru, měla toto skutkové zjištění namítat na místě spáchání přestupku, tzn. uvést je do oznámení o přestupku, což neučinila. K jejímu dalšímu sdělení, že při měření rychlosti došlo k tzv. slip effectu, odvolací orgán sděluje, že měření rychlosti bylo provedeno schváleným rychloměrem, který byl ověřen Českým metrologickým institutem ... dne 19. 4. 2019, tudíž schválen pro používání na území České republiky a způsob jeho užívání certifikován. Záznam o přestupku pak prokazuje naměřenou rychlost a obsahuje všechny podstatné údaje o průběhu měření. Obviněná zpochybňuje přesnost měření tvrzením, že došlo ke slip effectu, aniž by svá tvrzení jakýmkoliv způsobem prokázala, nebo uvedla relevantní skutečnosti a okolnosti, které by mohly její tvrzení podpořit. Odvolací orgán nepřijal rovněž námitku vytýkající porušení Návodů k obsluze, tj. nepřijal tento důkazní návrh, neboť orgány nejsou návrhy účastníků vázány, ale jsou povinni vždy provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. A tento skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn. Základním nástrojem pro zjištění správnosti měření je pak záznam o přestupku, na kterém je zadokumentováno měřené vozidlo prostřednictvím fotografie z provedeného měření se všemi potřebnými údaji. K zaznamenání měření dojde pouze v případě řádně provedeného měření. Uvedený záznam je součástí spisu a neobsahuje žádná

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

chybová hlášení a není zde v tomto ohledu žádná pochybnost o správnosti provedení měření rychlosti. Odvolací orgán k námitce, že se správní orgán nevypořádal s námitkou, neboť měření nebylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze, sděluje, že obviněná zde neuvedla, k jakému mělo, dle jejího názoru, dojít k pochybení. K další námitce ohledně zpochybnění vzdálenosti měření, odvolací orgán sděluje, že není rozhodné, zda bylo měřeno na optimální vzdálenost, důležité je, aby byla dodržena vzdálenost minimální a nebyla překročena vzdálenost maximální. Zároveň k výši pokuty odvolací orgán uvádí, že se s odůvodněním výše pokuty správní orgán jednoznačně vypořádal, neboť ... stanovil výši pokuty ... na základě zákona v jeho mezích, při zachování základních práv a svobod. Dále nelze správnímu orgánu vytýkat, že přihlédl k výpisu z evidenční karty řidičky, neboť tyto [záznamy, pozn. soudu] jsou v kartě uvedeny a nebyly brány jako přítěžující okolnost. Naopak v tomto případě správní orgán hodnotil jako polehčující okolnost to, že jednání obviněné nemělo za následek hmotnou škodu a nedošlo k přímému ohrožení života či zdraví obviněné nebo dalších osob, neboť z karty řidiče vyplývá, že paní W. rychlosti jízdy na pozemních komunikacích jednoznačně nedodrží. Sankce byla uložena v mezích zákona ve výši 8 000 Kč, a je nutné si uvědomit, že uložení sankce je pro obviněnou sice nepříjemné, nicméně toto vlastností sankce je, kdyby tomu tak nebylo, tak by se smysl sankcí vytratil. V případě přestupku dle ... § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích je především chráněna bezpečnost silničního provozu a zejména ostatních účastníků provozu.“ Z citované části napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se dostatečně věnoval odvolacím námitkám, které žalobkyně toliko subjektivně vnímala jako nevypořádané, a za městský úřad dovysvětlil hodnocení polehčujících a přítěžujících okolností.

14. V této souvislosti soud připomíná, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek. Úkolem odvolacího orgánu je totiž zejména reagovat na odvolání, přičemž není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Ve své judikatuře se tímto se zabýval i Nejvyšší správní soud, který například v rozsudku ze dne 2. 12. 2015, č. j. 6 As 186/2015-31, uvedl: „*Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře připustil, že odvolací orgán není povinen vyčerpávajícím způsobem reagovat na námitku, s níž se již dříve vyrovnal prvostupňový správní orgán. Může na argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí pouze odkázat, popř. ji rozvinout a doplnit o chybějící argumenty. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je pak třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ... č. j. 6 As 161/2013-25).“ S tímto právním názorem se zdejší soud zcela ztotožňuje a dodává, že žalovaný neporušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení, když sám vypořádal argumentaci žalobkyně obsaženou v jejím vyjádření, na které městský úřad pro časový souběh doručení předmětného vyjádření s vydáním svého rozhodnutí nereagoval. Soud zároveň podotýká, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, případně ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017-38). Těmto povinnostem žalovaný plně dostál a v tomto smyslu je napadené rozhodnutí přezkoumatelné.*
15. Poté se soud zabýval argumentací žalobkyně, že jí žalovaný účelově znemožnil vznést námitku podjatosti. Tuto námitku shledal soud důvodnou.

16. Podle § 14 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) platí, že „[ú]častník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).“ Z § 15 odst. 4 správního řádu plyne, že „[o] tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.“
17. Ve světle citovaných ustanovení správního řádu soud konstatuje, že správní orgán je povinen účastníka řízení na požádání zpravit o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou v jeho věci, přičemž je třeba mít na zřeteli, že taková informace má pro účastníka správního řízení význam především v návaznosti na možnost případného vznesení námítky podjatosti dané úřední osoby. Podle názoru soudu je tudíž nutné účastníka řízení na požádání vyrozumět o oprávněné úřední osobě v jeho věci v dostatečném časovém předstihu před vydáním meritorního rozhodnutí tak, aby měl účastník správního řízení reálnou možnost případnou námitku podjatosti oprávněné úřední osoby vznést a dosáhnout jejího řádného posouzení před vydáním rozhodnutí ve věci.
18. V posuzovaném případě požádala žalobkyně žalovaného o sdělení oprávněné úřední osoby, která bude rozhodovat o jejím odvolání, aby mohla případně uplatnit námitku podjatosti, již v blanketním odvolání, které bylo městskému úřadu doručeno dne 5. 3. 2020 a žalovanému spolu se správním spisem předáno dne 25. 3. 2020. Sdělení o oprávněné úřední osobě žalovaný vyhotovil až dne 6. 5. 2020 a do datové schránky zmocněnce žalobkyně odeslal dne 7. 5. 2020, ačkoli mu objektivně nic nebránilo to učinit dříve (kdykoli počínaje dnem 25. 3. 2020). Následně dne 12. 5. 2020 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které je však rovněž datováno dnem 6. 5. 2020; toto rozhodnutí bylo do datové schránky zmocněnce žalobkyně dodáno dne 12. 5. 2020. Obě uvedené písemnosti byly zmocněnci žalobkyně doručeny současně dne 14. 5. 2020 v čase 8:41:27.
19. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že s ohledem na případné uplatnění námítky podjatosti oprávněné úřední osoby, kterou žalobkyně v blanketním odvolání avizovala, je podstatný okamžik, kdy se sdělení o oprávněné úřední osobě dostalo do dispozice zmocněnce žalobkyně, tedy kdy mu bylo doručeno, a nikoli okamžik, kdy bylo sdělení vypraveno či toliko dodáno do datové schránky zmocněnce žalobkyně. Jelikož bylo sdělení o oprávněné úřední osobě zmocněnci žalobkyně doručeno ve stejný okamžik jako napadené rozhodnutí, žalovaný svým postupem účelově znemožnil žalobkyni podat námitku podjatosti, a popřel tak smysl a účel institutu sdělení oprávněné úřední osoby, neboť žalobkyni sdělil totožnost oprávněné úřední osoby až v okamžiku doručení napadeného rozhodnutí vydaného oprávněnou úřední osobou, o jejímž případném vyloučení z projednávání a rozhodování věci tak již nemohlo být rozhodnuto před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud nepřehlédl, že sdělení o oprávněné úřední osobě a napadené rozhodnutí jsou datována shodně dnem 6. 5. 2020, což jen podtrhuje závěr o účelovosti postupu žalovaného.
20. Toto samotné pochybení by nicméně pro zrušení napadeného rozhodnutí nestačilo. Žalobkyně však následně po vydání napadeného rozhodnutí zjistila, že v její věci rozhodoval JUDr. Mgr. S. K., a v žalobě uvedla konkrétní důvod možné podjatosti této úřední osoby (zástupce žalobkyně se údajně v minulosti veřejně angažoval ve vyšetřování Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

spolupráce JUDr. Mgr. K. s STB v souvislosti s jeho kandidaturou na veřejnou funkci na kandidátní listině KSČM). Tento konkrétní tvrzený důvod podjatosti měl být podle názoru soudu řádně posouzen postupem podle § 14 odst. 3 správního řádu, což žalovaný znemožnil. V důsledku toho nabývá soudem popsané pochybení žalovaného na významu.

21. Jestliže zmocněnec žalobkyně v odvolání výslovně požádal o sdělení totožnosti úředníka, který bude ve věci rozhodovat, nelze akceptovat postup žalovaného, který této žádosti vyhověl teprve při vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný se dopustil zásadní vady řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí a významně zasáhla do práv žalobkyně, které žalovaný znemožnil podání a řádné posouzení její námitky podjatosti. Soud dodává, že mu v tomto řízení nepřísluší posuzovat relevantnost námitky podjatosti, neboť žalobkyni nebylo dosud umožněno ji zákonem předpokládaným způsobem vznést v rámci správního řízení, kde by se s ní musel žalovaný postupem podle § 14 správního řádu vypořádat (teprve poté by mohla být uplatněna jako žalobní námitka, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21). Na tomto závěru soudu nemůže nic změnit ani poznámka žalovaného, že zmocněnci i právnímu zástupci žalobkyně muselo být z jejich praxe zřejmé, že všechna rozhodnutí oddělení dopravně správních agend žalovaného podepisuje JUDr. Mgr. S. K.
22. Soud nepřehlédl, že na nesprávnost obdobné praxe žalovaného již v minulosti poukázal Nejvyšší správní soud, a to mimo jiné ve zmíněném rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem došlo k tomu, že účastník řízení nebyl přes svou žádost seznámen s informací, kdo je v daném případě oprávněnou úřední osobou. Žalovanému tedy již od konce roku 2017 musí být známo, že nevyhovění žádosti o sdělení oprávněné úřední osoby může být za určitých okolností důvodem ke zrušení jeho rozhodnutí. Vyřízení žádosti současně s vydáním meritorního rozhodnutí je přitom ve svém důsledku stejné jako její úplná ignorace. Přesto žalovaný svou praxi nezměnil a nadále opakovaně postupuje v rozporu se zákonem. V projednávané věci se stejně jako ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu jednalo o oprávněnou úřední osobu JUDr. Mgr. S. K. Ve výše uvedených skutečnostech tak zdejší soud spatřuje určité znaky svévolnosti postupu žalovaného.
23. Lze tedy shrnout, že žalovaný svým účelovým postupem vykazujícím znaky svévole znemožnil žalobkyni podání námitky podjatosti a její řádné posouzení ve správním řízení postupem podle § 14 odst. 3 správního řádu. Za situace, kdy žalobkyně v žalobě uplatnila konkrétní důvody podjatosti oprávněné úřední osoby, které nebylo možné na první pohled považovat za zcela irelevantní, shledal soud v postupu žalovaného zásadní porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tj. důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
24. Dále se soud zaměřil na námitku týkající se formy zavinění předmětného přestupku. Také tuto námitku shledal soud důvodnou.
25. Podle § 15 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[p]řestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel*
 - a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, nebo*
 - b) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn.“*
26. Z § 15 odst. 3 téhož zákona vyplývá, že *„[p]řestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel*

- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, nebo
- b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.“

27. Soud připomíná, že ve výroku rozhodnutí městského úřadu je forma zavinění žalobkyně stanovena jako úmysl. Městský úřad k formě zavinění na straně 3 svého rozhodnutí, později potvrzeného napadeným rozhodnutím, konstatoval: „K přestupku obviněné správní orgán uvádí, že obviněná jako absolvent autoškoly a držitel řidičského oprávnění musela vědět, že podle zákona o silničním provozu je nejvyšší dovolená rychlost v obci 50 km/hod. Z výše uvedeného vyplývá, že obviněná se zákonem o silničním provozu neřídila, neboť vozidlu tov. zn. Citroen Jumpy, RZ: X, které obviněná řídila, byla v obci naměřena rychlost 93 km/hod., po odečtu tolerance radaru rychlost 90 km/hod. Na základě výše uvedeného spatřuje správní orgán v protiprávním jednání obviněné zavinění úmyslné, a to ve formě přímé, neboť obviněná svým jednáním chtěla porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, přičemž se při svém jednání spoléhala na to, že její skutek nebude zjištěn.“
28. S těmito závěry, které žalovaný nijak nekorigoval, soud zásadně nesouhlasí. Především je třeba si uvědomit, že zákonem chráněným zájmem je v daném případě bezpečnost silničního provozu, nikoli povinnost dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost. Městský úřad však ve svém rozhodnutí neuvedl, na základě jakých skutkových zjištění a úvah dospěl k závěru, že žalobkyně chtěla svým jednáním úmyslně porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, tedy že prvořadým úmyslem žalobkyně a cílem jejího jednání bylo právě porušit nebo ohrozit bezpečnost silničního provozu. Soud konstatuje, že z podkladů obsažených ve správním spisu žádný takový závěr o přímém úmyslu žalobkyně porušit či ohrozit bezpečnost silničního provozu dovést nelze; správní spis neobsahuje ani dostatek podkladů pro závěr o nepřímém úmyslu žalobkyně. Stěžejním důkazem v projednávané věci, kdy se jedná o překročení nejvyšší dovolené rychlosti, je výstup z rychloměru, na jehož základě lze nanejvýš dovést zavinění žalobkyně ve formě nedbalosti. Mohlo by jít o nedbalost nevědomou, kdy žalobkyně sice nevěděla, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, tj. bezpečnost silničního provozu, nicméně vzhledem k tomu, že je držitelkou řidičského oprávnění, to vědět mohla a měla. Případně by mohlo jít o nedbalost vědomou, pokud by žalobkyni bylo v rámci správního řízení prokázáno, že věděla, že projíždí místem s rychlostním limitem 50 km/h, a bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že překročením nejvyšší dovolené rychlosti neporuší nebo neohrozí bezpečnost silničního provozu. Ve výše uvedeném pochybení správních orgánů shledal soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jelikož skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, tj. že se žalobkyně dopustila přestupku v úmyslu přímém, nemá oporu ve správním spisu.
29. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. V dalším řízení tedy žalovaný umožní žalobkyni uplatnit námitku podjatosti oprávněné úřední osoby a meritorní rozhodnutí vydá až poté, kdy bude o této námitce (pokud ji žalobkyně skutečně podá) pravomocně rozhodnuto. Žalovaný dále vyjasní zavinění žalobkyně a případně i doplní dokazování tak, aby byly závěry o formě zavinění řádně důkazně podloženy. V návaznosti na to pak žalovaný posoudí adekvátnost výše uložené

pokuty a své závěry řádně odůvodní, přičemž se neopomene vypořádat s jednotlivými zákonnými kritérii včetně polehčujících a přitěžujících okolností.

30. Soud zároveň žalovaného upozorňuje na skutečnost, že jeho závěry, že k zaznamenání měření rychloměrem dojde pouze v případě řádně provedeného měření a že není rozhodné, zda bylo měřeno na optimální vzdálenost, důležité je pouze to, aby byla dodržena vzdálenost minimální a nebyla překročena vzdálenost maximální, nemají oporu v provedeném dokazování.
31. Dalšími žalobními námitkami se soud nezabýval, neboť mu nepřísluší předjímat závěry, které správní orgány zaujmou poté, kdy odstraní výše popsané vady řízení.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT]. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobkyně výši požadovaných nákladů řízení navzdory výzvě soudu nevyčísil a nedoložil, rozhodl soud o nákladech řízení toliko na základě skutečností zřejmých ze soudního spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. června 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce